

Przejście przez Jordan

Osuwisko w Adam, w Sartan (Przebity)

„A lud, wyszedłszy z Jordanu dziesiątego dnia miesiąca pierwszego, położyli się obozem w Galgal ku stronie wschodniej Jerycha” — Joz. 4:19 (BG).

Tekst ten odnosi się do przejścia Izraelitów przez Jordan pod koniec ich czterdziestoletniej wędrówki po pustyni. Mojżesz został zabrany przez Pana Boga, a Jozue objął rolę nowego przywódcy. Po raz pierwszy Izraelici przeszli przez Jordan do Ziemi Obietnicy. W tym kontekście czterdziestoletnia wędrówka po pustyni symbolizuje Wiek Ewangelii, który poprzedza Królestwo. Bieg Jordanu został zatrzymany przez Pana Boga, co umożliwiło Izraelitom przejście, a długo oczekiwane Królestwo zostało ukazane.

Rzeka Jordan płynie z wyżyn na północy do nizin na południu, kończąc swój bieg w Morzu Martwym, które stanowi symbol ludzkości umarłej w grzechu. Tak jak w Księdze Ezechiela 47, która odnosi się do Morza Martwego, które w przyszłości będzie tętniło życiem, tak i ludzkość, umarła w grzechu, zostanie odnowiona do życia w Królestwie (Ezech. 47:8-10).

W międzyczasie rzeka Jordan symbolizuje proces zmierzania ludzkości w kierunku śmierci, który trwa od 6000 lat. Cofnięcie wód Jordanu, umożliwiające Izraelitom przejście do Ziemi Obiecanej, doskonale obrazuje początek Królestwa. Gdy Okup zostanie zastosowany w celu usunięcia przekleństwa, proces staczania się ludzkości ku śmierci zostanie przerwany.

Warto zauważyć, że podczas tego wydarzenia za czasów Jozuego datą jest 10. dzień pierwszego miesiąca, obecnie nazywanego Nisan (wcześniej znanego jako Abib). To właśnie tego dnia Izraelici corocznie wybierali baranka paschalnego. To doświadczenie z czasów Jozuego zapowiada moment, w którym Izrael zacznie rozpoznawać swojego Mesjasza, Pana Jezusa.

W Księdze Ezechiela 37 Izrael ukazany jest jako naród, który przeszedł proces rekonstrukcji w czterech etapach. Kości, następnie ścięgnię, potem mięśnie, a na końcu skóra symbolizują cztery okresy w państwowej regeneracji Izraela: 1878 – PetahTikvah, 1896 – ruch syjonistyczny Theodora Herzla, 1917 – Deklaracja Balfoura oraz 1948, kiedy Izrael uzyskał narodową niezależność.

Jednakże, jak dotąd, Izrael jako całość nie przyjął wiary w Chrystusa. Jeszcze nie zdają sobie sprawy, że Pan Jezus, ich Mesjasz, jest odpowiedzialny za ich odnowienie. Obecnie pewna liczba Izraelitów przyjmuje Pana Jezusa i staje się chrześcijanami, lecz stanowią oni jedynie niewielką grupę w porównaniu do ogółu. Kiedy naród jako całość rozpozna Chrystusa?

Mich. 5:5-7

Dwa fragmenty, które wydają się istotne w tym kontekście, to Mich. 5:5-7 oraz Zach. 12:9-10. W obu przypadkach Izrael zostaje wybawiony z ostatecznego zagrożenia i następuje niezwykła narodowa zmiana.

W pierwszym fragmencie wrogiem Izraela w czasach Micheasza była Asyria. Jednak kontekst narracji pokazuje, że ma on głębsze znaczenie, odnosząc się do przyszłości, odległej od dni Micheasza. Werset z Mich. 5:1 odnosi się do końca rządu Sedekiasza, „sędziego Izraelskiego”, bitego „laską [...] w lice”. Werset 2. wskazuje na jego następcę, kolejnego króla Izraela, Pana Jezusa, który miał się urodzić w Betlejem. Werset 3. wyjaśnia, że Pan Bóg pozwoli Izraelowi znaleźć się w nieprzyjemnych okolicznościach „aż do czasu, którego by rodząca [Izrael] porodziła, wszakże ostatek braci jego nawróci się z synami Izraelskimi”. Zamierzone cierpienie zostało wcześniej wspomniane w Micheasza 4:10, odnosząc się dosłownie do bólu Izraela w niewoli dawnego Babilonu, a w głębszym znaczeniu do duchowego Babilonu Wiek Ewangelii. Werset 4 mówi, że w międzyczasie Pan Jezus „powstanie i będzie rządził w mocy Jahwe” (Autor powołuje się na adnotację do angielskiej Biblii Króla Jakuba, dlatego przytoczono tutaj polskie brzmienie według wersetu 3 z Biblii Poznańskiej, w której użyto słowa „rządził” zamiast „paść” – przyp. tłum.). Pan Jezus realizował to w czasie Wiek Ewangelii, kiedy chrześcijaństwo rozprzestrzeniło się „aż do granic ziemi” (Mich. 5:4).

Następnie Księga Micheasza 5:5 przenosi nas w czas końca wieku, zapowiadając ostateczne wybawienie Izraela. „A Ten będzie pokojem. Jeśli Asyria wtargnie do naszego kraju, jeśli deptać będzie po naszych pałacach, [przez szczerą modlitwę do Pana Boga] wzbudzymy przeciw niej siedmiu pasterzy [królów] i ośmiu książąt ludu” (Autor powołuje się na adnotację do angielskiej Biblii Króla Jakuba, dlatego przytoczono tutaj polskie brzmienie według Biblii Tysiąclecia, w której użyto sformułowania „książąt ludu” zamiast „książąt z ludu” – przyp. tłum.). Siedmioma królami będzie Kościół poza zasłoną, który wybawi Izraela z ich ostatniej walki. Ośmiu książąt to Starożytni Święci, którzy

wskażą Izraelowi na Pana Jezusa, źródło ich wybawienia.

Mich. 5:6 mówi, że wróg zostanie zdziesiątkowany, podczas gdy Izraela „tak wyrwie [Pan Jezus]” spod ciemiężyciela, a i Izrael będzie ochroniony.

Mich. 5:7 mówi o stanie Izraela po ich wybawieniu. „Przetoż ostatki Jakubowe w pośrodku wielu narodów będą jako rosa od Pana, jako ciche deszcze skrapiające trawę”. Izrael będzie miał orzeźwiający wpływ na ludzkość, gdy Królestwo otworzy swoje możliwości dla świata.

Zach. 12:9-10

Zachariasz żył znacznie później niż Micheasz. W tym okresie zarówno Imperium Asyryjskie, jak i jego następcę – Imperium Babilońskie – zostały podbite. Zachariasz działał w czasach Imperium Perskiego, a jego proroctwo zawarte w rozdziale 11. odnosi się do przyszłości, wskazując na Pana Jezusa, który miał być sprzedany za 30 srebrników (Zach. 11:13). Izrael jako naród Go nie przyjął, dlatego został odrzucony w czasie Wieku Ewangelii (Zach. 1:14-17). Później Zach. 12 zaczyna proroctwo o odnowieniu Izraela przy końcu tego wieku.

Wersety 6-8 z rozdziału 12. odnoszą się do konfliktów, które Izrael znosił od momentu odbudowy jako naród. Jednak ostateczny konflikt wciąż nadchodzi. Zachariasz 12:9 mówi o wybawieniu z tego zagrożenia: „Bo się stanie [...], że szukać będę wszystkie narody, które przyciągną przeciwko Jeruzalemowi, abym je wytracił”. To proroctwo odnosi się do ostatecznego wybawienia Izraela przez Pana Boga, co również zostało opisane w znanym 38. rozdziale Proroctwa Ezechiela.

Następnie w Zach. 12:10 czytamy: „I wyleję na dom Dawidowy, i na obywateli Jeruzalemskich Ducha łaski i modlitw, a patrzeć będą na mnie, którego przebudli; i płakać będą nad nim płaczem, jako nad jednorodzonym; gorzko, mówię, płakać będą nad nim, jako gorzko płaczą nad pierworodnym”. Wersety 11-14 nadal ukazują głęboką skrucę Izraela z powodu długotrwałego odrzucenia Pana Jezusa.

Izraelici dostrzegą, że Pan Bóg wybawił ich od klęski. Jednak skąd będą wiedzieć, że to wybawienie nadeszło przez Chrystusa? W pobliżu, aby im to wyjaśnić, będą obecni Starożytni Święci, określane jako „książęta” w Mich. 5:5. Na początku może pojawić się wśród Izraelitów pewna wątpliwość co do tego, czy zmartwychwstali Starożytni Święci rzeczywiście są tymi, za których się podają. Jednak niezwykle wybawienie sprawi, że stanie się jasne, iż są oni autentycznymi starożytnymi ludźmi wiary, wzbudzonymi na nowo, aby poprowadzić Izrael do Mesjasza.

Joz. 4:19

Rozpoznanie Pana Jezusa przez Izrael było zasugerowane przez datę wspomnianą w Joz. 4:19, kiedy bieg Jordanu w dół został przerwany. „A lud, wyszedłszy z Jordanu dziesiątego dnia miesiąca pierwszego, położyli się obozem w Galgal ku stronie wschodniej Jerycha” (Joz. 4:19). Zauważmy, że data przejścia – 10. Nisan – jest dokładnie tą samą datą, która w Księdze Wyjścia 12:3 jest utożsamiana z momentem, kiedy Izrael miał wskazać swoje baranki paschalne.

Po przejściu przez Jordan 10. Nisan Izraelici uświadomili sobie, że w czasie wędrówki po pustyni nie zostali obrzezani – podobnie jak Izrael w czasie Wieku Ewangelii nie poradził sobie z obrzezaniem serca. Jak radzi Jer. 4:4 – „Obrzeźcie się Panu, a odejmiecie nieobrzezki serca waszego”. Joz. 5:2-5 opisuje później, że mężczyźni z Izraela zostali obrzezani, co wskazuje, iż po rozpoznaniu Mesjasza nastąpi narodowe przekształcenie serc. To przygotuje Izrael do nowych warunków Królestwa, włączając w to ich czołową rolę w tym Królestwie.

Po kilku dniach powracania do zdrowia Izrael był gotowy do pełnego rozpoczęcia obchodów Paschy. To coś, czego nie robili przez poprzednie 39 lat, gdy byli na pustyni. 4 Mojż. 9 opisuje Paschę, która odbyła się jeden rok po wyjściu z Egiptu. Jednak po tym, jak Izrael odrzucił Boże polecenie, by wejść do Ziemi Obiecanej, wędrował przez kolejne 39 lat, a w tym czasie brak jest jakichkolwiek zapisów dotyczących obchodzenia Paschy.

Podobnie na początku Wieku Ewangelii istniała znaczna liczba żydowskich wierzących, którzy docenili Pana Jezusa jako Baranka Paschalnego. Jednak przez resztę tego okresu większość Izraela odmówiła uznania Pana Jezusa za swojego Odkupiciela i Baranka.

Wkrótce, w Królestwie, gdy Izrael rozpozna Pana Jezusa i rozpocznie narodową pokutę z całego serca, doceni, że Pan Jezus został ofiarowany za ich grzechy. Będzie On rozpoznany i wystawiany. W ten sposób będą pozafiguralnie obchodzić Paschę. Joz. 5:10 – „Tedy położyli się obozem synowie Izraelscy w Galgal, a obchodzili święto przejścia czternastego dnia miesiąca w wieczór na polach Jerycha”.

W następnych zapisach Joz. 5:11-12 czytamy: „I jedli z urodzajów onej ziemi nazajutrz po święcie przejścia chleby praśne, i kłosy prażone onegoż dnia. I przestała manna nazajutrz, gdy poczęli jeść zboża onej ziemi; i nie mieli więcej synowie Izraelscy manny, ale jedli z urodzajów ziemi Chananejskiejonegoż roku”. A więc Izrael pełen wiary w Królestwie zawrze Nowe Przymierze i zostanie wzmocniony przez pokarm Królestwa Chrystusowego.

W jaki sposób została zatrzymana rzeka Jordan

Słowo „Adam” przypomina nam, że przekleństwo, które symbolicznie płynie w dół strumienia Jordanu, ma swoje źródło w Adamie. Gdy nadejdzie Królestwo, to właśnie zasługa Pana Jezusa zniesie to przekleństwo, umożliwiając zmartwychwstanie Starożytnych Świętych. To oni wskażą Izraelowi, że Pan Jezus, ich Odkupiciel, umarł za grzech Adama.

W Biblii wspomniane jest miasto Adam, które znajdowało się „ku stronie Sartan”. Słowo „Sartan” według Konkordancji Stronga znaczy „przebity”. Cóż za ujmu-

jące połączenie z czasem, gdy Izraelici „spojrzą ku temu, którego przebili” (brzmienie dosłowne – przyp. tłum.).

Tak jak Izrael pod rządami Jozuego stopniowo powiększał swoje terytorium przez kolejne sześć lat, tak również Izrael pod rządami Pana Jezusa będzie rozszerzał swój wpływ na świat, zdobywając go poprzez nawrócenie. Problemy 6000 lat przekleństwa Adamowego zostaną pokonane: „Przychodzić, mówię, będą obywatele jednego miasta do drugiego, mówiąc: Pójdźmy ochotnie błagać oblicze Pańskie, a szukać Pana zastępów; i rzecze każdy: Pójdę i ja” (Zach. 8:21). Później w pozaobrazie „nie będzie Chananejczyka więcej” (Zach. 14:21).